

**" Тако нам закон би чувар до Христа да се вером оправдамо.
А кад дође вера, већ нијесмо под чуваром.
Јер сте ви сви синови Божији вером Христа Исуса,
Јер који год се у Христа крстите, у Христа се обукосте.
Нема ту ни Јеврејина ни Грка, нема роба ни господара,
нема мушкога рода ни женскога, јер сте сви
једно у Христу Исусу."**

Посланица Галатима ап. Павла 3.25

Уводна реч о "Павловом" хришћанству

Судећи по догматском, данас још увек важећем , тумачењу Христове науке, хришћанство није донело никакву нову фундаменталну религијску идеју, већ представља само наставак предхришћанских религијских веровања. Бог који је створио свет је старозаветна тековина, појам о рају и паклу постоји још у Ведама чија усмена традиција датира 3000 година пре нове ере, а религијске идеје о бесмртности душе и загробном животу постоје у свим религијама широм света, чак и онима које битишу на самим почецима историје.

Међутим, судећи по речима Апостола Павла, Христова наука је апсолутна новост у историји религије, коју до тада ни један људски нараштај није чуо. У посланици Ефесцима 3.5, Павле каже: *" Одакле можете читајући, разум мој познати у тајни Христовој, која се сад откри светијем његовим пророцима и апостолима.. "* а у посланици Колошанима 1.26: *" Тајни која је била сакривена од постанка света и нараштаја, а сад се јави светијем његовим... у којој је све благо премудрости и разума сакривено."*

Очигледно, да се хришћанство о којем говори апостол Павле, у идејно-религијском смислу, фундаментално разликује од хришћанства, у форми и облику каквим га данас познајемо, а чија је догматика установљена око 300 година након смрти Христа, на Никејском Васељенском Сабору 325 године. То значи да постоје два фундаментално различита хришћанства, оно Св. апостола Павла, и оно, утемељено на Васељенском сабору у

Никеји 325 године, а које је и данас важеће као једино аутентично.

О постојању два хришћанства, сасвим различита по религијским идејама, сведоче и други извори, као и многи хришћански писци и историчари.

У књизи Јована Зизјуласа "Јединство Цркве у Светој Евхаристији и Епископу у прва три века" се каже: "Позната је теорија Ф.Ц БАУРА и Тибингенске школе према којој је на основу "Посланице Галатима" Св. Апостола Павла, првобитно хришћанство пројавило облик Теза-Антитеза-Синтеза, од којих прве две бивају представљене од стране "ЈУДАИСТИЧКОГ ХРИШЋАНСТВА" јерусалимске Цркве, са једне стране, и "ЈЕЛИНСТВУЈУЋЕГ ХРИШЋАНСТВА" Апостола Павла, са друге стране, а синтеза бива остварена тек у личности Св. Иринеја. Такав приступ теми јединства првобитног хришћанства задржала је црквена историографија и у генерацијама после БАУРА, чак и до данас. Треба напоменути да истакнути новији историчари и даље говоре о дубоком и непремостивом расцепу између једног покрета под вођством Петра и Јакова у Јерусалиму, са једне стране, и другог покрета под вођством Апостола Павла са друге стране.

Подела древног хришћанства на двоје, од стране историчара, била је у то доба толико радикална да је чак било речи о две различите религије, религије Исуса Христа и "Павлове религије".

У књизи Лава Карсавина "Свети оци и учитељи Цркве" пише: "Поликарп(ученик св. Јована Богослова, писца јеванђеља, посланица и откровења) је имао најзначајнијег ученика у епископу Лионском Иринеју који је живео 130-202 године, и који је заједно са Мелитоном Сардским, Аполинаријем Јерапољским, Родоном и Мељтидом(сви живели у другом веку на територији Мале Азије где су хришћанство установили Апостоли Јован и Павле) чува традиције Христових Ашпостола Павла и Јована, а припада "Јовановој Цркви".

Из изложених цитата је неспорно, да су, у првим вековима хришћанства, постојала два хришћанства, чије су религијске идеје биле фундаментално различите, чак међусобно супротстављене.

Једно је било "јудаистичко хришћанство" настало у јерусалимској Цркви, а касније проширено и на александријску и римску Цркву, а друго је хришћанство Христових апостола Јована Богослова и Павла, актуелно у прва два века нове ере на простору Мале Азије и Грчке, где су ови апостоли оснивали хришћанске заједнице.

Које је од ова два хришћанства аутентично Христово учење, а које је лажно? Које од ова два хришћанства ми данас учимо као православно или католичко, а које смо одбацили као јерес, и коначно, да ли је хришћанство које ми данас познајемо право Христово учење или лажно учење које нема везе са Христом?

С обзиром на чињеницу да се данашње основне хришћанске догме, чији су темељи постављени на Васељенском Сабору у Никеји, у многоме подударају са старозаветном религијом Јевреја, чини се да је могуће закључити, да је "јудаистичко хришћанство" у борби са "Павловско-Јовановим хришћанством" однело победу, те да оно што ми данас познајемо под именом хришћанство, јесте управо "јудаистичко хришћанство" јерусалимске Цркве, док је "Павлово и Јованово" хришћанство нестало, изгубљено током времена.

Како је Христ распет од стране јеврејских свештеника под оптужбом да је богохулио и говорио против Божијих закона које је Јеврејима оставио Мојсије, дакле против Старог Завета, а да је због исте оптужбе апостол Павле једва избегао да га Јевреји линчују, и то само захваљујући томе што је био грађанин Рима, па је Римски управитељ и судија у Јудеји био обавезан да га заштити, може се претпоставити да је "Павлово и Јованово" хришћанство оно хришћанство које је проповедао Христ, док је "јудаистичко" хришћанство (данас важеће) извитоперено хришћанско учење, створено услед неопходности прављења компромиса јерусалимске цркве са верским учењем јеврејских старозаветних свештеника, након физичког уништења прве хришћанске заједнице апостола Петра у Јерусалиму и каменовања Стефана, а због проповедања изворног Христовог учења и грађења литургијски уређене Цркве по упутствима Исуса Христа, након његове смрти 33. године нове ере.

Задатак ове књиге је да читаоцима представи скривено хришћанство апостола Павла, Јована и Филипа, које је, по свему судећи, представљало право, аутентично Христово учење, те очекивање аутора ове књиге, да ће ово, истинско Христово учење, коначно сменити вековима присутну Старозаветну јерес унутар хришћанства, установљену на Никејском Васељенском Сабору и проглашену за једино важеће хришћанско учење, догму православне и католичке Цркве, јер је ово "јудаистичко, старозаветно хришћанство данас на умору, док оно, давно заборављено, Павлово и Јованово хришћанство, данас једино има будућност и једино може довести до стварања Небеског Царства на земљи и васкрсења хришћана, а што је и основни циљ настанка и постојања Христове Цркве.

Основна разлика између " Старозаветног" хришћанства, насталог у јерусалимској цркви у првом веку нове ере и "Павлово-Јованог" хришћанства, укорењеног на простору Мале Азије и Грчке, где су ови апостоли ширили веру, је пре свега у поимању Бога, начину васкрсења Христа и људи, те начину стварања Небеског Царства на земљи.

Старозаветно хришћанство јерусалимске Цркве је по овим питањима готово потпуно подударно са јудејским Старим Заветом, и под Богом подразумева свемоћног творца васионе који је људима преко Мојсија дао Божије законе, а затим их преко Христа потврдио, те уколико их људи поштују, у задњи дан ће, уз помоћ натприродне Божије силе, васкрснути и живети у Рају који ће Бог тада, уз помоћ исте натприродне моћи, створити на земљи, а грешници, они који не поштују Божије законе, биће кажњени вечним изгоном из Раја , те вечним мукама у паклу.

Насупрот старозаветном хришћанству, аутентично Христово учење, проповедано од стране апостола Јована и Павла на територији Мале Азије, у првом веку нове ере, и међу историчарима Цркве познато под именом "Павлово хришћанство" или "Јованово хришћанство", а чији су настављачи били ученици ових Апостола, као што су пастир Јерма, Игњатије Антиохијски, Поликарп, Мелитон Сардски, Аполинарије Јерапољски и други, о Богу говори као о љубави, дакле психолошкој категорији која постоји у човеку ,а не живи ван универзума, о васкрсењу Христовом и васкрсењу других људи-хришћана, као о чину који се одвија кроз Цркву, губитком индивидуалног и стварањем колективног идентитета- заједничког тела Христа и хришћана, а о Небеском царству као о друштвеном уређењу које ће настати на земљи оног тренутка када"Црква" доживи своју "пуноту", односно, када сви људи постану чланови Цркве, те се читаво друштво претвори у Цркву-Небеско Царство на земљи.

Али, да би читаоцима до танчина разјаснили ове основне истине Христовог, Павловог и Јовановог учења, морамо, пре свега, да их упознамо са основном структуром човекове личности.

Структура човекове личности

Човекова личност је грађена из три дела:

1. нагонско -анимални део
2. тело
3. етички део-љубав

Нагони

Нагони представљају основну покретачку снагу људских активности. Све активности човека имају само један циљ, да задовоље његове нагонске потребе. Нагони су одговорни за све облике људског понашања. Да њих нема човек би био потпуно статичан, неспособан за било какав покрет(овде је изречена једна непрецизност, јер мотиви за људске активности потичу и из етичког дела човекове личности, али о њему ће бити речи нешто касније).

Да будем прецизнији, човек ради све оно што му причињава задовољство и чини да се осећа пријатно, али задовољство осећа само онда, када својом активношћу задовољи

одређене нагоне, у супротном, ако му је задовољење одређеног нагона угрожено, човек осећа фрустрацију и непријатност.

Само задовољење нагона врши се на строго дефинисан начин. Услед тежње сваког појединачног нагона да буде задовољен, када човек својим чулима опази предмет или особу коју може употребити ради задовољења одређеног нагона, у човеку се буди жеља-воља, која представља конкретизацију одређеног нагона. Чим човек осети жељу-вољу, аутоматски се активира део личности под називом ТЕЛО, сачињено од разума, карактера, искуства и физичког тела, а које налази најадекватнији начин испуњења жеље-воље и задовољења нагона на тај начин.

Уколико ТЕЛО није способно да задовољи одређени нагон кроз испуњење конкретне жеље-воље, проистекле из тог нагона, као његове конкретизације, човек осећа фрустрацију и нелагодност, утолико већу, уколико је конкретизација дотичног нагона, жеља-воље, интензивнија, и уколико неиспуњење конкретне жеље дуже траје.

У човеку постоји 6 нагона:

1. нагон за животом
2. нагон за храном
3. нагон за полним општењем- сексуални нагон
4. родитељски нагон
5. нагон за сазнањем
6. нагон за доминацијом

О свим наведеним нагонима, људи већ доста тога знају, и о њима је у многим књигама о психологији доста речено, али се овде помиње, као новина, нагон за доминацијом. Зато морам, на овом месту, рећи неколико речи о овом нагону.

Нагон за доминацијом

Нагон за доминацијом или нагон наметања сопствене воље представља тежњу човека да наметне своју вољу другим људима, а да истовремено не буде принуђен да извршава или поштује вољу било ког другог човека.

Уколико човек успе да себи обезбеди друштвени положај који ће му омогућити испуњење ове тежње осећаће се срећно и задовољно, сматраће

себе вредним и имаће о себи високо мишљење. У супротном, у њему ће се јавити осећање ниже вредности, незадовољство и фрустрација. Због тога човек улаже велике напоре не би ли се докопао таквог положаја на друштвеној лествици.

Постављају се два питања када се ради о нагону за доминацијом. Прво је, да ли нагон за доминацијом самосталан, независан нагон или је у функцији задовољења других природних нагона, а друго је, одакле води порекло нагон за доминацијом, тј. како је он настао у човековој психи?

Последица конкретизације било ког нагона је појава жеље- воље у човеку за неким предметом, појавом или особом. Постоје три фундаментална људска нагона, али њихове конкретизације су далеко бројније. Воља има особину да тежи своме остварењу, другим речима, у човеку постоји изражена тежња да сопствену вољу наметне другим људима.

И ако је оваква човекова тежња, у бити, у функцији задовољења тзв. виталних нагона, током времена и човековог еволутивног развоја, ова човекова тежња постаје све више самостална и независна, да би најзад, поред тога што је делом у функцији задовољења основних, виталних човекових нагона, постала и циљ сама себи и попримила атрибуте независног нагона. Тако, остварењем ове тежње, и ако, у датом тренутку, није задовољен ни један од виталних нагона, човек осећа задовољство, а такође, ова тежња човека узрокује многе облике човековог понашања, шта више, човек у животу више труда улаже ради испуњења поменуте тежње, него ли ради задовољења виталних нагона.

Дакле, за разлику од животиња, код којих је тежња за наметањем воље искључиво у функцији задовољења виталних нагона, код човека се ова тежња јавља и у функцији задовољења виталних нагона, али и поприма карактер самосталности и постаје сама себи циљ, што значи да захтева сопствено, самостално, аутономно задовољење.

Да бих претходну тврдњу илустровао на одговарајући начин који би је учинио убедљивом, навешћу два примера.

Први од примера који говори у прилог тези да се нагон за доминацијом у човеку јавља као независан нагон је психолошка појава ината.

Инат је психолошка појава коју карактерише тежња човека да наметне своју вољу по цену да такво наметање воље изразито угрожава чак и његове виталне нагоне. Зато је постојање ината најбољи доказ постојања самосталног нагона за доминацијом у човеку, који није у функцији задовољења виталних нагона, јер када човек тера инат, он намеће и брани

своју вољу на начин који, не само да није у функцији задовољења виталних човекових нагона, већ, на против, угрожава њихово задовољење.

Други пример је пример игре код деце.

Све игре које деца упражњавају у себи садрже категорије победе и пораза, победника и поражених. Све дечије игре, дакле, имају један , истоветан , заједнички циљ, а тај је наметање сопствене воље противнику, док се међусобно разликују само по томе о каквој се вољи-жељи ради. Победом у игри не задовољава се ни један витални нагон, али се дете или човек који је победник у игри ипак осећа срећним, јер је задовољило нагон за доминацијом, нагон за наметањем воље који није у служби задовољења ни једног виталног нагона, те можемо закључити да је нагон за доминацијом самосталан и аутономан људски нагон.

Дакле, на основу изнетих примера, са сигурношћу се може тврдити, да се нагон за доминацијом код човека појављује, осим у функцији задовољења његових виталних нагона, и као самосталан нагон који представља циљ за себе и захтева сопствено задовољење, апсолутно аутономно од виталних нагона. Он проузрокује одређене активности човека, као што су борба за власт. тежња човека за незаситим богаћењем, стицање славе и слични облици понашања.

Нагон за доминацијом и зло

За човека који својим понашањем чини да се други људи осећају несрећним може се рећи да је зао човек, а његови поступци зли поступци. Из ранијег излагања закључили смо да је осећање непријатности и несреће последица незадовољења одређеног нагона, те према томе, могли би смо рећи да је зло понашање једног човека, оно понашање које другим људима онемогућава задовољење одређеног нагона. Сада, како је сваки облик људског понашања условљен постојањем одређеног нагона, то се може рећи, да је дефиниција ЗЛА следећа: Онај човек који при задовољењу својих нагона истовремено онемогућава другом човеку или другим људима да задовоље своје нагоне и на тај начин им ствара патњу, чини ЗЛО.

Већ сам рекао да постоји 6 нагона у човеку који узрокују одговарајуће понашање. Човек је у стању да задовољи било који од ових нагона, а да истовремено не угрози задовољење истих нагона код других људи, осим

када се ради о нагону за доминацијом. Тако задовољење нагона за храном једног човека не угрожава задовољење истог нагона код других људи, јер хране, за сада, има довољно за све људе на свету. Такође, задовољење нагона за животом једног човека не онемогућава другим људима да задовоље исти нагон, јер на земљи има довољно кисеоника и воде за све људе. Задовољење сексуалног нагона једног човека не угрожава задовољење истог нагона код других људи, јер на нашој планети има довољно мушкараца и жена. И задовољење родитељског нагона и нагона за сазнањем једног човека не угрожава задовољење истих код других људи.

Када се ради о нагону за доминацијом, ствар је сасвим обрнута, јер задовољење нагона за доминацијом једног човека искључује могућност задовољења истог нагона код других људи.

Наиме, нагон за доминацијом представља тежњу човека да другим људима наметне своју вољу, па уколико у таквој својој намери успе, то аутоматски значи да други људи, којима он намеће своју вољу, не могу истовремено њему наметати сопствену вољу.

Истине ради, морам рећи, да и други нагони осим нагона за доминацијом могу бити узрок зла, јер се из нагона рађају жеље, а поједине од њих могу често бити супротстављене истоветним жељама других људи, проистеклих из истоветних нагона. Када говорим о супротстављеним истоветним жељама које проистичу из људских нагона, мислим на два витална нагона: нагона за храном и сексуалног нагона.

У случају сексуалног нагона, једна иста жена може истовремено бити објекат пожуде многих мушкараца, или, када се ради о нагону за храном, одређена врста хране може у истом тренутку бити предмет жеље више људи, и тада долази до конфронтације воља различитих људи, што може бити узрок чињења зла другом човеку, али ако један човек не може задовољити нагон за храном једном врстом хране, он то може учинити другом врстом хране, па се између људи може постићи компромис, тако да сви људи задовоље нагон за храном и сексуални нагон, без потребе чињења зла.

Међутим, када је у питању нагон за доминацијом онда ту компромиса не може бити, јер апсолутно испуњење нагона за доминацијом једног човека искључује испуњење овог истог нагона код других људи, којима овај човек намеће сопствену вољу.

Према томе, и ако, и нагон за храном, и нагон за сексом могу бити у одређеним ситуацијама узрок чињењу зла, само задовољење ових нагона не повлачи за собом аутоматски чињење зла. Зло створено из ових нагона темељи се, не на задовољавању самог нагона, него на инсистирању

реализације тачно одређене ,конкретне жеље, којом се задовољава нагон. На пример, ако желимо да задовољимо сексуални нагон са одређеном особом, са којом сексуални нагон жели да задовољи и неки други човек, онда наше инсистирање да сопствени сексуални нагон задовољимо баш са том особом може бити узрок злу, или обрнуто, уколико потражимо другу особу за задовољење сопственог сексуалног нагона, онда сигурно нећемо другоме нанети зло.

Инсистирање на испуњењу тачно одређене жеље, проистекле из нагона за храном или сексуалног нагона, није ништа друго до тежња за наметањем сопствене воље која је у функцији задовољења поменутих нагона. Другим речима, зло ,проистекло из нагона за храном или зло проистекло из сексуалног нагона није настало због самог задовољења ових нагона, већ због нагона за доминацијом, односно, тежње за наметањем сопствене воље у функцији задовољења нагона за храном или сексуалног нагона.

Према томе, све зло на овом свету извире из задовољења нагона за доминацијом, било да се ради о задовољењу овог нагона, када се он појављује самостално и аутономно, било да је његово задовољење у функцији других нагона. Зато се може повући знак једнакости између нагона за доминацијом и зла, и зато је чувени владика Николај Велимировић рекао да је СУЈЕТА мајка свих грехова.

Истине ради, зло може бити и последица неумерености људских жеља. Човек који је умерен и скроман у својим жељама, може своје жеље задовољити са врло мало новца које може зарадити сопственим радом ,али човек који је неумерен у својим жељама мора поседовати огромно богатство да их задовољи, а такву количину новца не може зарадити властитим радом, већ експлоатацијом, пљачкањем туђега рада , а то је већ злочин.

Зато, на крају овог поглавља о злу, могу закључити да целокупно зло на свету потиче од човековог егоизма(бескомпромисног задовољења сопствених жеља, без имало обзира на остварење истоветних жеља других људи), сујете и неумерености у жељама, те уколико људи победе ове психолошке појаве у себи и одбаце их , нестаће зла и патње са овог света, створиће се Небеско Царство на земљи.

Тело

Под именом " ТЕЛО" у Новом Завету се подразумевају сви они делови човекове личности који служе човековим нагонима, са задатком да испуне из нагона произашле људске жеље, а то су: **РАЗУМ, КАРАКТЕР, ИСКУСТВО, ФИЗИЧКО ТЕЛО.**

Сви људи се међусобно разликују по грађи " ТЕЛА", односно , различити су по интелигенцији, карактеру, искуству и физичком телу. Шта више, један исти човек поседује различито "ТЕЛО" у различитим фазама свог живота, тако да нпр. један исти човек поседује различито знање - искуство и различиту физичку способност у својој двадесетој години и својој шездесетој години.

Љубав

Љубав је део човекове личности који тера човека да своје "ТЕЛО" , стави ,уместо у службу својих нагона, у службу туђих нагона, у службу нагона особе са којом саосећа и коју воли, што значи да је овај део личности супротстављен нагонском делу личности човека, дакле, супротност човековом егоизму. Важно је и запазити, да се љубав као психолошка појава среће само код човека ,и код ниједног другог живог бића, док се витални нагони срећу код свих живих бића, па можемо нагонски део човекове личности назвати и анимално-нагонским делом човекове личности, док љубав можемо назвати Божанским делом човекове личности.

Из истог дела човекове личности из које се рађа љубав , рађа се и морал, али је он у етичком смислу нижи у односу на љубав , јер он захтева од човека да другом човеку не наноси зло, али не захтева истовремено да му чини добро, док љубав захтева од човека да другим људима, осим што не чини зло, чини и добро.

Закључак о структури човекове личности

Оно што је битно закључити из приче о структури личности човека, а за праћење нашег даљег излагања, је:

1. Личност човека се састоји из два дела. Из нагонско-анималног дела личности и "ТЕЛА". Нагони су узрок целокупних активности човека, а "ТЕЛО" је део личности који служи задовољењу нагона и из њих проистеклих жеља.

2. Сви људи имају истоветне нагоне и жеље(идентичан нагонско-анимални део личности), али се међусобно разликују по грађи свога "ТЕЛА".

3. Егоизам, неумереност у жељама и таштина узрок су зла на овом свету, те последично и људске патње.

4. У људима постоји и божански део личности из којег се рађају појаве као што је љубав и морал, и, ако човек својим "ТЕЛОМ" служи љубави, он онда уместо својим нагонима, "ТЕЛОМ" служи нагонима особе према којој осећа љубав. Другим речима, ТЕЛО је стални део човекове личности, а да ли ће у човеку осим "ТЕЛА" бити анимално -нагонски део личности који захтева задовољење сопствених жеља или Божански део личности-љубав који захтева да "ТЕЛО" задовољи жеље особе коју воли, зависи од слободне одлуке човека коме делу личности ће служити својим "ТЕЛОМ", да ли нагонском или Божанском. Оба ова дела личности не могу постојати истовремено у човеку.

Изворно Христово учење- Павлово и Јованово хришћанство

Да би одговорили на питање узрока постојања религије, морамо одговорити на питање због чега се човек моли Богу?

Ако претпоставимо да постоји Бог -творац универзума, поставља се питање зашто му се људи моле, какву помоћ од њега очекују? Зашто се нпр. не моле Сунцу које сигурно постоји, већ се моле Богу-творцу, који можда и не постоји?

Очигледно да људи од творца универзума очекују да им помогне да реше оне своје проблеме које сами не могу решити, а за чије решавање им је, по њиховом суду, неопходна натприродна моћ свемоћног Бога -творца васионе.

Оно што се кроз читаву историју човечанства протезало као нерешив проблем за људе, била је смрт и људска патња. Од када постоји човек, он жели да победи смрт, постане бесмртан и живи у месту без људских патњи -Рају. Међутим, до данашњег дана, човек те своје жеље није успео сам да реализује. Смрт и даље постоји, а такође и људско зло, те патња која је директна последица опстајања и доминације зла међу људима. Људима се чинило, и тада, и сада, да су смрт и зло, те патња људи која из њих произилази, вечне појаве међу људима, да их човек сам никада не може отклонити, па му је зато неопходна помоћ Бога -творца, не би ли решио овај, за њега, нерешив проблем.

Данашње догматско хришћанство, установљено на Васељенском Сабору у Никеји 325 године, а директно духовно проистекло из хришћанске заједнице у Јерусалиму, из првог века нове ере, под вођством Јакова, утемељене на старозаветним религијским идејама о Богу -Творцу света, на горе наведене, вечно нерешиве, људске проблеме, дало је одговор у духу Старог Завета: "Постоји Бог, творац читаве васионе и Он води рачуна о свету који је направио. Он ће помоћи човеку да превазиђе ове проблеме, тако што ће људе васкрснути у последњи дан и сместити их у Небеско царство, Рај, место без људске патње, али, да би то људи заслужили, они морају да поштују и извршавају Божија етичка правила које им је Бог дао преко својих пророка, пре свих преко Мојсија, а затим и преко свога сина Христа. Они који та правила не буду поштовали, такође ће васкрснути, али уместо да вечно живе у рају, они ће вечно живети у паклу, у вечним мукама."

Дакле, догматско хришћанство, које би могли назвати и "јудаистичко" хришћанство, јер је утемељено на старозаветним религијским идејама, своју религијску филозофију базира на постојању Бога -творца, који прати дешавања на овом свету, и који је судија људима, те оне који поштују његове законе, награђује вечним животом у Рају, а оне који их крше кажњава вечним животом у паклу.

За разлику од данас важећег "јудаистичког" хришћанства, изворно Христово учење, тзв "Павлово" и "Јованово" хришћанство, говори о томе да човеку није неопходна натприродна моћ Бога- творца света, да би решио проблеме своје смртности и патње на овом свету, већ да може постати бесмртан и створити Рај на земљи у којем ће живети, само тако, што ће служити мотивима љубави у себи, и то практично потврдити стварајући Цркву, заједницу људи, унутар које владају односи љубави, као унутар породице. Дакле, по учењу Павла и Јована, човек се спашава смрти кроз стварање Цркве, а када сви људи постану чланови Цркве, тада ће настати и Рај на земљи.

Како је из о учења Павла и Јована јасно, да је за решење вечних проблема човека неопходно само служити љубави , а да је за решавање истих проблема у "јудаистичком" хришћанству и Старом Завету неопходан Бог-творец света, то је онда логично да су Павле и Јован ,Љубав, као психолошку категорију, прогласили Богом:" *Бог је љубав, и који у љубави стоји, у Богу стоји, и Бог у њему.*" (посл.1. св. Апостола Јована Богослова 4.16.)

Према томе, за разлику од јудаистичког и данас догматског хришћанства које се темељи на постојању Бога -творца и његовом Страшном суду, изворно Христово учење, садржано у учењима Павла и Јована, засновано је на Богу-љубави и Цркви-заједници људи у љубави, кроз коју се остварује и васкрсење људи и Небеско Царство на земљи.

Црква- права суштина хришћанства

Као што се из реченог да закључити, Црква је сама суштина " Павловог и Јовановог" хришћанства јер се кроз њу остварује и бесмртност и Царство Небеско на земљи, без помоћи натприродне силе Бога-творца света.

Да бих објаснио како је могуће остварити бесмртност и Небеско царство на земљи кроз Цркву, а без уплитања натприродних сила Бога-творца света, морам најпре читаоце упознати са самом суштином Христове Цркве.

Христ је изложио своје религијско учење својим ученицима -апостолима и у том учењу Црква је заузимала централно место. Он је наложио Петру да формира и организује Цркву и о томе постоји сведочанство у јеванђељу по Матеју 16.18: *"**Ти си Петар и на овоме камену сазидаћу Цркву своју, и врата паклена је неће надвладати.**"*

И заиста, након Христове смрти, Петар у Јерусалиму формира , јерусалимску Цркву, која, по сведочанству Дела апостолских , написаних од стране јеванђелисте Луке, а која су део канонизованог Новог Завета, броји 3000 људи и организована је као једна породица. Сви чланови Цркве су, по овом сведочанству, све оно што су својим радом зарађивали, доносили апостолима, а они су онда, свима делили подједнаку количину новца , без обзира ко је колико новаца донео у Цркву. Уосталом ево шта пише у *"Делима Апостолским"* о унутрашњој организацији прве, јерусалимске Цркве :*"**Који радо примише реч његову, крстише се и пристаде у тај дан око три хиљаде душа. И сви који вероваше бијаху заједно, и имаху све заједно. И течевину(покретну имовину-новац) и имање продаваху и раздаваху свима као што ко требаше. И сваки дан бијаху једнако и једнодушно у Цркви , и ломљаху хлеб по кућама, и примаху храну с радости и у простоти срца. А Господ сваки дан умножаваше друштво оних који се спасаваху.- (Дела Ап.2.41-47.) или " А у народа који верова бјеше једно срце и једна душа, и ниједан не говораше за имање своје да је његово, него им све бјеше заједничко. Јер ни јеан од њих не беше сиромашан, јер колико их год бијаше, који имадијаху њиве или куће, продаваху и доношаху новце што узимаху за то. И метаху пред ноге Апостолима, и даваше се свакоме као што ко требеше."*** - Дела Ап. 4.32

Дакле, Црква је људска заједница која је заснована на принципу узајамне љубави међу њеним члановима, због чега је она организована као једна породица, у којој њени чланови сво своје богатство међусобно деле, без обзира ко је колико допринео укупном материјалном иметку породице-Цркве.

Тадашњи људи, а поготову хришћани који су се одликовали скромношћу, нису имали тако велике потребе као данашњи(електрични уређаји, кола, козметика итд), већ им је довољно било да имају једноставно саграђену кућу, одело и храну. Хришћани тога времена нису могли да деле стан и одело из техничких разлога, али су зато могли међусобно да деле храну на једнаке

делове. Због тога су свакодневно, након примања дневница за тај дан и одвајања новца за одржавање стана и одела, сав остали новац односили у Цркву, од којег се затим куповала храна и, након заједничке молитве, делила на равне части свим члановима Цркве. Тај део Евхаристије, када се делила храна(у савременим условима то би значило дељења новца) међу члановима Цркве, називао се вечера љубави или Агапе. Молитва је била само формални ритуал, а праву суштину Евхаристије(Литургије) чинила је вечера љубави-Агапе. Наравно, сваком би се поделио исти оброк, а чланови Цркве би носили кући својој деци онолико хране колике су им биле потребе, односно колико деце имају.

Само кроз овакву заједницу људи могуће је практично остварење основног хришћанског правила које гласи: "*Љуби ближњега свога као самога себе.*"- јев. Матеј. 22.40 , јер, као што отац воли своју децу као себе самога и због те љубави је спреман да све што има подели са њима, тако и истински хришћанин мора, из љубави према осталим члановима Цркве, својим ближњима, да све што има да подели са њима. Другим речима, Христ је тражио од људи да се крсте, односно, да се према другим људима опходе истоветно као и према сопственој деци, да са њима граде односе љубави, а то је могуће практично реализовати и показати једино кроз стварање и одржавање Цркве, као заједнице људи у љубави, у којој се сво богатство дели међу члановима Цркве, без обзира ко је колико учествовао у стварању укупног иметка Цркве.

Само кроз овако уређену Цркву је, по Христу, могуће остварити васкрсење и вечни живот, и живети у Небеском Царству створеном на земљи, а никако само поштовањем старозаветних Божијих заповести које нам је оставио Мојсије. О томе сведоче Христове речи записане у јеванђељу по Луци и по Матеју, а ја ћу на овом месту цитирати јеванђеље по Матеју 19.16: "*Учитељу благи! Шта ми треба чинити да добијем вечни живот?*

Заповести знаш: Не чини прељубе, не убиј, не укради, не сведочи лажно, не чини неправде никоме, поштуј оца својега и матер своју.

А он одговарајући му рече: Учитељу! све сам ово сачувао од младости своје.

А Исус прогледавши на њ, омиље му, и рече му: још ти једно недостаје: иди продај све што имаш и подај сиромасима и имаћеш благо на Небу.

А он поста зловољан од ове речи и отиде жалостан, јер беше врло богат. И погледавши Исус рече ученицима својим: како је тешко богатима ући у царство небеско."

Из Христових речи је јасно, да је васкрсење и вечни живот у Небеском Царству немогуће

остварити, уколико човек не буде члан Цркве и пристане да подели све што има са

осталим члановима Цркве, доказујући тако да је испоштовао основно Христово начело: "Љуби ближњега свога , као самога себе". Такође, више је него јасно, да ће до вечног живота кроз Цркву најтеже доћи најбогатији чланови друштва , јер они највише новца губе учлањењем у Цркву, те ће зато најређе од свих људи у њу улазити, али се Црква, као и породица, управо заснива на њима, на онима који у њу више уносе, него ли што од ње добијају. И породица би се распала без оца, који, из љубави према деци, са њима дели све што има. Деца и онако нису способна да ишта зараде, па без њихове љубави породица може опстати, али без љубави оца и мајке према њима, не би било ни породице. За опстанак породице није довољно само поштовати старозаветна правила, јер и ако не украдемо ништа од своје деце, она ће умрети од глади, пошто нису способна самостално да зарађују. За постојање, опстанак породице, али и Цркве, неопходна је љубав и из ње проистекла спремност богатих да се лише дела богатства у корист сиромашнијих чланова Цркве, тако да сви примају једнако, или како то каже апостол Павле у својој посланици Римљанима 15.1.: "*Дужни смо дакле ми јаки слабости слабијех носити, а не себи угађати.*"

То је разлог због чега се крштење састоји из два чина: из крштења водом -покајања, чиме се кајемо за зла дела која смо чинили и обавезујемо да више нећемо чинити зла другима, и крштења Светим духом, којим се обавезујемо да , не само што нећемо другима чинити зло, већ ћемо им чинити добро, и пристати да све што имамо делимо са њима. Тек када се човек крсти Светим духом и обавезе се да ће све што има делити са другима, тек онда се он, као јединка, може интегрисати у људску заједницу љубави- Цркву. Зато је у старој Цркви чин крштења настављан Литургијом, односно, након што се новокрштени свечано обавезе и заветује да ће све што има делити са осталим члановима Цркве, он одмах то мора практично да докаже на Литургији, након које, он, све што има дели са осталим члановима Цркве, на вечери љубави-Агапеу.

Другим речима, када би човек само поштовао старозаветне Божије заповести он не би чинио зла другим људима, али не би чинио ни добра. Он би се само делимично крстио и то крштењем

покајања, али не и крштењем Светим духом, а да би човек могао да постане део Цркве и тиме заслужи вечни живот и Небеско Царство, мора да се потпуно крсти и крштењем покајања и крштењем Светим духом, односно, није довољно само да не краде од других, већ да другима и даје, да све што има дели са осталим члановима Цркве.

Оваква унутрашња организација Цркве, која означава саму њену суштину, у хришћанству је позната под именом Литургија(Евхаристија) или Свето Причешће, али је она првобитно називана " Поделом хлеба(новца)" , "Вечером Господњом", "Трпезом Господњом", Вечером љубави-Агапеом", а тек касније добила назив "Евхаристија", што значи "Служба захваљивања", на основу формалног дела који је претходио Агапеу и подели материјалног богатства међу члановима Цркве, а који се састојао од захваљивања епископа, Оцу -љубави, због тога што члановима Цркве дарује живот без учешћа натприродне силе, затим захваљивања Христу, јер је људима открио тајну о остваривању бесмртности кроз Цркву и службу љубави, а без натприродне силе и, на крају, подсећања на суштину тајне коју је људима открио Христ, односно, о начину на који људи остварују бесмртност служењем љубави и међусобном поделом материјалног богатства на једнаке делове.

Литургија, дакле, није верски ритуал каквим се данас представља, већ је, пре свега, начин унутрашње организације Христове Цркве којим је дефинисана суштину односа међу члановима Цркве. Зато Јован Зизјулас, у својој књизи "Еклисиолошке теме", закључујући своје промишљање о еклисиологији апостола Павла и Јована, као и њиховог ученика, Св. Игњатија, каже:" *Ако тражимо структуру Цркве, тражићемо је у структури свете Евхаристије(Литургије).*"

У закључку можемо рећи, да само она људска заједница која је литургијски уређена, а то значи, да њеном укупном материјалном богатству сваки члан Цркве доприноси онолико колико може, а од ње добијају сви чланови Цркве подједнако, може носити име ЦРКВА. Све остале људске заједнице то нису. Основно правило за Цркву је, да чланови Цркве, у храм, на Литургију, улазе са различитом дебљином новчаника, а излазе са истом. Без тога нема Цркве.

Само кроз тако литургијски организовану Цркву се може остварити вечни живот чланова

Цркве, а Царство Божије на земљи настати оног тренутка када сви људи постану чланови Цркве. Хришћанство може постићи компромис са свим и свачим, али када је изграђивање литургијски устројене Цркве у питању, онда ту нема компромиса, јер она представља саму суштину хришћанства, без ње хришћанство не постоји.

Носећи стуб изворног хришћанства, оног којег је проповедао Христ, а касније Апостоли Павле и Јован, те њихови ученици, није Бог који је створио свет, већ Црква, као литургијски уређена заједница људи у љубави. Зато је стварање и одржавање такве, Христове Цркве најпречи задатак сваког правог хришћанина и једина права служба Богу, јер хришћански Бог је љубав, а не биће које је створило свет:" *Да се свети(чланови Цркве) приправе за дело службе, на сазидање тијела Христово(Цркве).*"- Ефес 4.12.

Морам одмах рећи да данашња Црква није литургијски организована, те да се и не може назвати Црквом у правом смислу речи. Она нема никакве суштинске додирне тачке са Црквом коју је, по налогу Христа, организовао Свети Петар у Јерусалиму, већ има много више додирних тачака са Старозаветеном религијском заједницом под управом фарисеја, које је Христ критиковао због лицемерства, а који су га распели и након његове смрти прогањали његову Цркву.

То је настало због искривљења Христовог изворног учења и победе "јудаистичког" хришћанства над изворним Христовим учењем, те установљењем догме "јудаистичког" хришћанства о оваплоћењу Бога у материјалном телу, као директене последице оваквог развоја догађаја из периода раног хришћанства, а која представља највећу заблуду званичне хришћанске религије. Међутим, о оваплоћењу Бога у телу, као догми хришћанства, говорићемо нешто касније.

Васкрсење кроз Цркву, без натприродне силе Бога-творца света

Кључна разлика између изворног Христовог учења, проповеданог од стране апостола Јована и Павла на територији Мале Азије, и извитопереног "јудаистичког" хришћанства јерусалимске Цркве, које је касније постало догма хришћанске вере, је у начину остварења вечног живота и Небеског Царства на земљи.

И док јерусалимска Црква проповеда васкрсење и вечни живот у Рају само уз помоћ натприродне силе свемоћног Бога творца, Јован и Павле проповедју васкрсење и вечни живот кроз Цркву, заједницу људи у љубави, која ће се претворити у Небеско Царство онда, када достигне своју "пуноту", када сви људи постану њени чланови.

Највећа тајна изворног Христовог учења, "Павловог" хришћанства, и апсолутна новина када су религијске доктрине остварења бесмртности човека у питању, је начин остварења бесмртности кроз литургијски уређену заједницу људи у љубави- Цркву.

Како је могуће остварити бесмртност кроз Цркву?

Да би одговорили на ово питање морамо најпре дефинисати сам појам живота, дакле, шта је то живот?

Живот је пре свега постојање, бивство, а смрт, непостојање, небивство. Ако једно биће означимо словом А, друго биће словом Б, а треће биће словом Ц, и ако су бића А, Б и Ц међусобно различита, онда нестанак бића А означава његову смрт, јер оно више не постоји, не битише, али ако је је биће А једнако бићу Б, и једнако бићу Ц, тј. ако су бића А, Б и Ц међусобно идентична, онда нестанак бића А неће значити његову смрт, јер су бића Б и Ц једнака бићу А, па нестанак бића А, не значи да оно више не постоји, јер битише кроз биће Б, и кроз биће Ц која су идентична њему.

Када се ова математичко- логичка формулација пренесе на људе и реалан живот, закључује се, да, када би људи били међусобно идентични по грађи своје личности, онда би они били и бесмртни, јер би, након своје биолошке смрти, васкрсавали и настављали да живе кроз остале, биолошки живе људе, који су им идентични по грађи личности.

Ако, из претходно изнетог излагања о грађи човекове личности, знамо да су људи међусобно идентични по нагонско-анималном делу личности из

којег извиру људске жеље, а разликују се међусобно по грађи дела личности којег називамо "ТЕЛО", а који се

састоји из разума, карактера, искуства и физичке грађе, и служи задовољењу људских жеља, можемо закључити, да би људи били бесмртни, када би имали идентичну грађу "ТЕЛА", јер би онда били потпуно идентични једни другима по грађи своје личности.

Кључ људске бесмртности, дакле, лежи у поступку, којим би људи, са различитом грађом "ТЕЛА", били претворени у људе са истоветном грађом "ТЕЛА". Тај кључ је пронашао Христ и даровао га својим ученицима.

Христ је схватио да, када би људи својим "ТЕЛОМ" служили љубави уместо својим нагонима, онда би они, од мноштва различитих "ТЕЛА" створили једно заједничко "ТЕЛО", те би били међусобно једнаки, не само по грађи својих нагона, него и по грађи свог "ТЕЛА", а то значи да би били идентични једни другима по грађи своје личности, те самим тим и бесмртни.

Наиме, када човек служи мотивима љубави, он својим "ТЕЛОМ" уместо да служи властитим нагонима, служи нагонима особе коју воли, па тада његово "ТЕЛО" постаје "ТЕЛО" особе коју воли.

Уколико група људи изгради међусобно односе љубави, односно, формира људску заједницу засновану на узајамној љубави, која се у хришћанству зове Црква, онда сваки члан Цркве, своје ТЕЛО ставља у службу задовољења нагона и жеља осталих чланова Цркве, па се, од мноштва различитих "ТЕЛА" чланова Цркве, ствара ЈЕДНО, ЗАЈЕДНИЧКО "ТЕЛО" које служи остварењу нагона свих чланова Цркве, те сви чланови Цркве постају међусобно идентични, јер осим идентичних нагона и из њих произашлих жеља, поседују и истоветно, заједничко "ТЕЛО". На тај начин сви чланови Цркве остварују бесмртност кроз Цркву, формирањем заједничког "ТЕЛА" и стварањем колективног идентитета. (слика 1. у прилогу на крају књиге)

Дакле, по Христовом учењу, људи остварују бесмртност тако што постају међусобно идентични, а међусобно идентични постају јер из мноштва различитих ТЕЛА граде једно заједничко ТЕЛО, а то заједничко ТЕЛО граде тако што постају чланови Цркве, а Црква је само она људска заједница која литургијски уређена, односно, у којој њени чланови сво материјално богатство које створе способношћу свога ТЕЛА деле на равне делове. То значи да је Литургија (Евхаристија) суштина Цркве и оно што обезбеђује бесмртност члановима Цркве. Зато Игњатије Антиохијски, ученик Апостола Јована каже за Литургију да је она лек бесмртности.

То је суштина Христовог учења о васкрсењу и вечном животу кроз литургијски уређену заједницу људи-Цркву, утемељену на служењу мотивима љубави њених чланова и ову основну тајну Христовог учења проповедали су апостоли Павле и Јован, али су је и записали у Новом завету .

Из ове Свете тајне хришћанства, као последица, проистиче неколико религијско-филозофских идеја:

- 1. Хришћански Бог је љубав, а не свемоћни творац универзума.**
- 2. Црква је тело Христово**
- 3. Васкрс Христов се одиграо у четвртак, на дан формирања прве Цркве, а не у недељу**
- 4. Казна за чињење греха, зла, је смрт, а не вечни живот у паклу**

Уколико би се за поменуте религијско-филозофске идеје нашла потпора у тексту Новог Завета или у познатој историји ране хришћанске Цркве, то би значило да је напред изложено тумачење о правом Христовом верском учењу потпуно веродостојно. Зато кренимо редом.

1. Хришћански Бог је љубав, а не свемоћни творац универзума

За победу над смрћу и остварење вечног живота људи и идеала бесмртности, у Старом Завету и другим религијама пре Христа, неопходна је била помоћ натприродне силе свемоћног Бога-творца васионе или неког другог натприродног бића, а у хришћанству је за то довољно само служити мотивима љубави(Воли ближњег свог као самога себе) поставши члан и део Цркве, те је зато Христ, Љубав, као психолошку појаву и део човекове личности, прогласио Богом. Дакле БОГ ЈЕ ЉУБАВ.

- " Бог је љубав, и који у љубави стоји , у Богу стоји, и Бог у њему".- Прва посл. Јованова 4.16

- " Свако ко има љубав, од Бога је рођен и познаје Бога, а који нема љубави не познаје Бога , јер је Бог љубав."- Прва посланица Јованова 4.7

Ако је однос између Оца и Сина такав, да син служи своме оцу из љубави према њему, онда је, унутар човекове личности, Љубав та која је Бог-отац, јер је она командат коме служи "ТЕЛО", а "ТЕЛО" које се састоји из разума,

карактера, искуства и физичке грађе је Божији Син јер служи Оцу- љубави. Другим речима, сваки човек који својим "ТЕЛОМ" служи љубави може се назвати Божијим сином, јер је у хришћанству Бог-љубав. Христ је Божији Син јер је својим "ТЕЛОМ" служио љубави, али су и сви остали људи који служе љубави, а то доказују чланством у литургијски уређеној Цркви, Божији Синови попут Христа, шта више, они су потпуно идентични Христу.

У ствари, у човеку постоје два Оца: нагонски део личности који се у хришћанству зове Сатана, и Љубав која представља Бога, и један Син-ТЕЛО, које има слободу да одабере коме Оцу ће служити, Сатани-нагонима или Богу-Љубави. Они људи који се определе да служе нагонском делу личности својим "ТЕЛОМ" су деца сатане, а они који својим "ТЕЛОМ" служе љубави су деца Божија.

Наравно, како из егоизма и сујете, који потичу из нагонског дела човекове личности, извире целокупно зло на свету, то сатанска деца чине зло и грех, а Божија деца која служе љубави не могу творити зло, нити грех, јер се из љубави не чини зло. Наиме, зло чинити значи спречавати друге људе да задовољавају своје жеље, па служећи својим "ТЕЛОМ" љубави, ми служимо нагонима и жељама других људи, а не супростављамо се њиховом задовољењу, што значи, да служећи љубави не можемо чинити зло. Сама служба љубави аутоматски искључује чињење зла другоме.

О томе да деца Божија, која служе "ТЕЛОМ" мотивима љубави себи, Богу-Оцу, не могу чинити зло, те да се, сви људи који служе својим "ТЕЛОМ" љубави, могу назвати децом Божијом, сведоче и следеће реченице из Новог Завета: *"Који је год рођен од Бога не чини гријеха, јер његово семе стоји у њему, и не може грешити, јер је рођен од Бога. По том се познају деца Божија и деца ђавоља, који год не твори правде, није од Бога, и који не љуби брата својега."*-Прва посл. Јованова 3.9

Ако сви људи који служе љубави јесу Божији Синови, на исти начин на који је то и Христ, и ако се, у Новом Завету, на више места, јасно каже да су Христ и Бог једно те исто, али и да су, сви они који служе својим "ТЕЛОМ" љубави, идентични Христу и Богу, то је сасвим оправдан закључак да је сваки човек који својим "ТЕЛОМ" служи љубави, у ствари, сами Бог.

Дакле, човек који својим телом служи љубави је Бог и он у себи садржи сва три лица Божија: Оца-љубав, Сина-ТЕЛО и Свети дух-добровољна опредељеност тела да служи љубави, а не сатанско-анималном делу личности.

2. Црква је тело Христово

Црква као литургијски уређена заједница људи који се међусобно воле је ТЕЛО Христово, јер је и Он био у заједници љубави- Цркви са својим апостолима, те са њима , али и са будућим члановима Цркве формирао заједничко ТЕЛО, па су Он и његови апостоли, али и сви чланови Цркве у вековима после њега сутелесничари, јер имају заједничко "ТЕЛО"- Цркву. Дакле, Црква је истовремено и " ТЕЛО" Христово, али и " ТЕЛО" свих бивших и будућих чланова Цркве који су сутелесничари са Христом:

- ...за тело Христово које је Црква-Колос. 1.24.
-А он говораше за Цркву тијела својега-јев по Јовану 2.21
- Да се свети(чланови Цркве) приправе за дело службе, на сазидање тела Христово (Цркве)-Ефес.4.12.
- ...да незнабошци кроз јеванђеље постану сунаследници и сутелесничари и заједничари у
обећању његовом(Божијем) у Христу Исусу.-ЕФЕС 3.5.

Митрополит пергамски Јован Зизјулас, у својој књизи "Еклисиолошке теме" каже: "У самом средишту јеванђеља по Јовану налази се идеја Сина човечијег, као онога који у себи садржи многе."

Квантитативни израз способности ТЕЛА да задовољи нагоне и из њих проистекле жеље , мери се новцем који човек зарађује, јер се новцем задовољавају људске жеље, а и "ТЕЛО" има само један задатак, да служи људским жељама. Они људи који зараде исту количину новца имају, квантитативно гледано, идентично "ТЕЛО". Пошто у Цркви, сви деле на једнаке делове, све што способношћу свога "ТЕЛА" зараде, дакле, сви имају иста материјална примања, то практично значи, да сви чланови Цркве имају једно, заједничко "ТЕЛО", односно, сви чланови Цркве имају идентично"ТЕЛО", а како је и Христ део Цркве, као и сви њени бивши и будући чланови ,то је и његово "ТЕЛО" једнако "ТЕЛИМА" других чланова Цркве.

Другим речима, Црква је иста кроз све векове свога постојања, а како је она заједничко "ТЕЛО" свих хришћана, чланова Цркве, без обзира у које време су они живели, то сви бивши, садашњи

и будући чланови Цркве, па и Христ, као први члан Цркве и њен оснивач, имају идентично "ТЕЛО".

Пошто само они људи који међусобно деле новац на једнаке делове, односно, само они људи чије је материјално богатство заједничко, јесу Црква, и само у том случају имају заједничко, и самим тим, идентично "ТЕЛО", а како је хлеб симбол, метафора НОВЦА и материјалног иметка, то су, онда, више него јасне речи Апостола Павла у његовој посланици Корићанима: *" Јер смо један хлеб, једно тело многи, јер сви у једноме хлебу имамо заједницу."*

Наравно, поделом новца који зараде способношћу властитог "ТЕЛА", чланови Цркве имају идентично, заједничко "ТЕЛО", али то не значи да појединачна "ТЕЛА" чланова Цркве, као делови "ВЕЛИКОГ ЗАЈЕДНИЧКО ТЕЛА" губе своје индивидуалне карактеристике, уласком у то "ВЕЛИКО ЗАЈЕДНИЧКО ТЕЛО".

О томе говори Апостол Павле у својој посланици Римљанима 12.4: *" Као што у једном телу имамо многе уде, а уди сви немају један посао, тако смо многи једно тело у Христу(Цркви), а по себи смо уди један другоме."*

Да је само она Црква, која је унутар себе литургијски уређена, а то значи да њени чланови међусобно деле сав материјални иметак на једнаке делове, као што то чине и чланови једне породице, ТЕЛО Христово, али истовремено и ТЕЛО свих осталих, бивших , садашњих и будућих чланова тако уређене Цркве, говори и податак, да је породица означена у Новом Завету као ЗАЈЕДНИЧКО ТЕЛО мужа, жене и њихове деце, али истовремено означена и као Црква и ТЕЛО Христово: *"Тога ради оставиће човек оца својега и матер и прилепиће се к жени својој, и биће двоје једно тело. Тајна је ово велика, а ја говорим за Христа и Цркву."**(Ефес. ап. Павле 5.31)

Ова реченица из Новог завета нам потврђује, и да, када се каже за мужа и жену, у Светом Писму, да биће двоје једно тело, то не значи, да ће двоје, сексуалним односом, од два тела начинити једно, јер је брак, по речима Новог Завета, истовремено и Црква, па не могу чланови Цркве, да од мноштва својих тела начинити једно, тако што ће полно општити међусобно, већ тако, што ће,

као и у породици, све што способношћу свога ТЕЛА, свога разума, карактера, искуства и физичке грађе тела зараде, поделити на једнаке делове међу собом.

Дакле, нема спора да се у хришћанству, у Новом Завету, под термином "ТЕЛО" подразумевају делови човекове личности који служе његовим нагонима, а то су разум, карактер, искуство и физичка грађа.

Такође, нема спора да је Црква, као заједница људи који сав свој иметак деле међусобно, заједничко ТЕЛО свих њених бивших, садашњих и будућих чланова, па самим тим и ТЕЛО Христово који је њен оснивач и први члан.

3.Христово васкрсење се одиграло у четвртак, на дан формирања прве Цркве, а не у недељу

Како се, према напред изнетом учењу "Павловог и Јовановог" хришћанства, васкрсење и вечни живот људи обезбеђују кроз Цркву, а без помоћи натприродне силе Бога-творца света, то значи, да је, сходно том учењу, и сам Христ васкрсао кроз Цркву коју је створио са апостолима, дан пре свог распећа, у четвртак, у моменту тајне Пасхалне вечере, када је поделио хлеб и вино са својим апостолима, показујући како треба да изгледа унутрашње, литургијско уређење Цркве.

Христ је,наиме, по учењу "Павловог"хришћанства", васкрсао кроз своје апостоле, постајући им идентичан по грађи своје личности, а наставио да вечно живи, као и његови апостоли, увек изнова васкрсавајући кроз будуће, биолошки живе чланове Цркве, са којима дели исто" ТЕЛО"-Цркву. Зато Христов Васкрс, сходно учењу"Павловог хришћанства", треба славити оног дана када је он постао идентичан, по грађи своје

личности, са својим апостолима, али и будућим члановима Цркве, а то је дан када је формирана прва Црква, сачињена од Христа и његових апостола, на тајној пасхалној вечери Христа и његових ученика, дан пре његовог распећа, дакле у четвртак, а не у недељу како се данас слави.

У књизи "СЕДАМ, СТУБОВА МУДРОСТИ" коју је објавио Мисионарски и духовни центар манастира Хиландара "Тројеручица" се каже : *"Васкрс-Пасха, главни хришћански празник хришћанске Цркве, установљен у време светих апостола, првобитно је посвећен успомени на смрт Господа Исуса Христа, и зато је на целом Истоку свршаван 14. нисана, у дан када Јевреји припремају пасхално јагње. Према сведочењу јеванђелиста Матеја, Марка и Луке, смрт Господа Исуса Христа збила се не 14. нисана, него 15. нисана, али хришћани су и поред тога Пасху- Васкрс ипак припремали 14-тог нисана у знак успомене на тајну вечеру Господњу са ученицима."*

Из поменутог текста се јасно види да су јеванђелисти Матеја, Марко и Лука сведочили о томе да су Васкрс, као главни хришћански празник, установили апостоли и да се у првом веку нове ере славио 14. нисана, уочи јеврејске Пасхе, а у спомен на тајну вечеру Господњу са апостолима, која се збила у четвртак, дан пре Христовог распећа. Логично је да, уколико су апостоли, Христови ученици и они који су га пратили у његовом животу и смрти, установили да се Васкрс Христов слави 14. нисана, дан уочи јеврејске Пасхе, онда се заиста васкрсење Христово и одиграло тога дана, у четвртак, дан пре његове смрти, а не у недељу, како се данас слави.

Ако је тачно да се васкрсење Христово збило у четвртак, дан пре него је Христ распет, а не у недељу, три дана након његовог страдања, а из приложеног се то да јасно закључити, и ако се зна, да је тога дана, у четвртак, 14-тог нисана, формирана прва Црква коју су чинили Христ и његови апостоли, онда то значи да се дан формирања прве Цркве празновао у првом веку нове ере, у свим Црквама, као дан Христовог васкрсења, односно, то значи, да је Христ васкрсао кроз Цркву која је тога дана формирана, а не у недељу, уз помоћ натприродне силе

Бога-творца света. Из тога даље следи закључак, да је учење апостола Павла и Јована о васкрсењу Христа и људи кроз Цркву, без помоћи свемоћног Бога -творца света, аутентично Христово учење, а данас важеће православно-католичко, догматско учење о васкрсењу Христа и људи уз помоћ натприродне моћи Бога-творца света, лажно хришћанско учење.

Како је дошло до померања датума Христовог васкрсења са 14-тог нисана на 17.нисан?

Извитоперено и у старозаветне границе заробљено "јудаистичко хришћанство", зачето у јерусалимској хришћанској заједници, а касније, почетком другог века нове ере, проширено и на александријску и римску Цркву, а утемељено на постојању Бога-творца васионе који је својом натприродном моћи васкрсао Христа из мртвих, након његове смрти на крсту, слављење дана у који се збила евхаристијска тајна вечера Христа са ученицима, као дана Христовог васкрсења, представљало је потпуну нелогичност и бесмислицу, с обзиром, да се поменута тајна евхаристијска вечера збила дан пре Христове смрти.

Представници поменутих Цркава, где је заживело извитоперено "јудаистичко хришћанство", нису имали одговор на питање како је Христ могао васкрснути пре своје смрти, јер су искварили изворно хришћанско учење о васкрсењу кроз Цркву, па им је једино, како-тако, логично објашњење чињенице, да се, од апостола установљен, празник Христовог васкрсења славио 14. нисана, било, да се тада славила смрт Христова на крсту, јер је то практични почетак Васкрса, пошто, по њима, без смрти нема ни васкрсења, и ако се смрт Христова није догодила 14-тог нисана, него 15-тог нисана.

Није помогло ни то, што савременик Христов и његових апостола, Јерма, у свом делу " ПАСТИР", помиње петак као дан у који се сваке недеље пости и тугује у спомен на страдања и смрт Исуса Христа, што значи, да слављење смрти Исусове није био годишњи празник-Васкрс, већ недељни празник, нити сведочанство апокрифног јеванђеља по Филипу које каже: " *Греше они који кажу да ће прео умрети, а онда васкрснути, они морају васкрснути док су живи*".

Следбеници извитопереног хришћанства из Јерусалима, Рима и Александрије, не видевши другачију могућност објашњења слављења Васкрса у четвртак 14. нисана, упорно су се држали тога, да се тога дана славила успомена на смрт Исусову на крсту, па је онда и логично, што су, у другом веку нове ере, следећи мишљење о Богу -творцу васионе и натприродном Васкрсу у недељу, раздвојили смрт Христову, која се догодила у петак 15. нисана, од васкрсења које се, по њима, одиграло три дана касније.

Зато се празник Васкрса, у другом веку нове ере, у овим Црквама, почео славити у укупном трајању од три дана, од петка до недеље, па се у петак славила тзв. крсна Пасха, у част смрти Исусове, а у недељу се славила тзв. Васкрсна Пасха, у част Христовог васкрсења.

Наравно, малоазијске Цркве, основане од стране Павла и Јована Богослова, унутар чијег вођства је сачувано аутентично и неискварено Христово учење, пре свега захваљујући дуговечности Апостола Јована Богослова(умро 100 године н.е) и његовог ученика Поликарпа(умро 167 г.), и даље су, у другом веку нове ере, празновале Васкрс 14. нисана, у четвртак, јер је тада Христ васкрсао кроз, на тајној пасхалној и евхаристијској вечери формирану, прву Цркву, сачињену од Христа и његових апостола.

Због тога је у другом веку нове ере избио тзв. Пасхални спор(Васкрсни спор) између Цркава у Малој Азији, са једне стране, и Цркава у Јерусалиму, Александрији и Риму, са друге стране. Најпре се тај спор покушао превазићи разговором између представника малоазијских Цркава, Поликарпа епископа Смирнског, са једне стране, који је примио и учио хришћанство директно од апостола Јована, Христовог најомиљенијег ученика, и епископа Рима, Аникета, са друге стране, негде 155 године нове ере, али није дошло до договора. Малоазијске Цркве су и даље празновале Васкрс у четвртак 14 нисана, а римска Црква три дана касније, у недељу.

За разлику од Поликарпа који је примио хришћанство директно од апостола, дакле са самог извора, између Аникета, епископа Римског, и апостола Петра, који је установио римску Цркву и био њен први епископ, постојало је 9 епископа римске Цркве и око 90 година разлике(од смрти Петра до постављена Аникета за епископа римске Цркве прошло је 90 година). Зато, уколико желимо да утврдимо истину, морамо признати да је Поликарп много аутентичнији тумач хришћанства од Аникета, и, ако је он, као директни ученик јеванђелисте и апостола Јована, био непопустљив, када је у питању био дан празновања Васкрса, онда то значи да се васкрсење Христово заиста догодило 14-тог нисана, у четвртак, дан пре Христовог распећа. Инсистирање Поликарпа на овом датуму празновања Васкрса указује и на

чињеницу, да би променом датума овог празника, хришћанство изгубило на самој својој суштини, те се вратило у кострети старозаветне религије Јевреја, што он никако није желео да допусти, сматрајући себе чуварем изворног хришћанства.

Други Пасхални-Васкрсни спор избио је 190-192 године н.е. између малоазијских Цркава на челу са ефешким епископом Поликратом, са једне стране и Цркава у Палестини, Коринту, Александрији и Риму, са друге стране. Спор између ових Цркава нарастао је до тог степена да је претила опасност од прекида општења међу овим Црквама.

Ево како, по сведочењу Јевсевија Памфила, у његовој књизи "Историја Цркве" ефешки епископ Поликрат брани свој став о датуму празновања Васкрса-Пасхе, у четвртак, 14-тог нисана: *"Ми строго чувамо тај празник(Васкрс), ништа не додајемо, нити нешто одузимамо. У Азији(Мала Азија) постоје велика светила вере, која ће устати у дан доласка Господњег, онда када он у слави сиђе са небеса: Филип један од дванаесторице апостола, који се упокоји у Јерапољу, његове две кћери, девственице, и још једна која је живела у Духу, а које почивају у Ефесу, Јована, Апостола који је био на грудима Господњим, и који је био свештеник, и који је носио плочицу, сведока и учитеља, који такође почива у Ефесу, Поликарп из Смирне, епископ и мученик Евменијски, који се упокоји у Смирни. Да ли да споменем Сагариса, епископа и мученика који се упокоји у Лаодикији, блаженог Папирија(наследио Поликарпа), евнуха Мелитиона, који почива у Сарду. Сви они празновали су Васкрс четрнаестог дана(14. нисана), по Јеванђељу, ни у чему не погазивши правила вере. И ја, Поликрат, најмањи међу вама, поступавам онако како ми је предато од претходника, и њих следим. Седам људи од моје родбине били су епископи, а ја сам осми, и сви они светковаше Пасху(Васкрс) у онај дан када се јеврејски народ уздржавао од квасног хлеба."*(Пасха траје од 15-22 нисана, а обичај је да се 14.нисана уочи Пасхе породица окупи на обредној вечери на којој се једе бесквасни хлеб, кокошије месо, јаја и посебне горке траве.)

И овај сукоб се завршио без победника, јер ни једна страна није одустала од својих ставова по питању празновања Васкрса, али није дошло до раскола захваљујући помирителском ангажовању Иринеја Лионског.

Пасхални-Васкрсни спор, између малоазијских епископа, са једне стране, и Рима, Александрије и Палестине, са друге стране, трајао је до краја трећег века, када поменуте Цркве Мале Азије прихватају праксу празновања Васкрса у недељу, да би, почетком четвртог века, спор коначно био окончан

325. године на Првом Васељенском Сабору у Никеји, када је коначно одлучено да се празник Христовог Васкрсења празнује одвојено од јудејске Пасхе, и то у прву недељу после ње и после првог пролећног пуног месеца, а не у четвртак 14. нисана. Тако су, овом одлуком, апостол Јован, али и сви остали апостоли, који су пратили Христа у његовом животу и смрти, проглашени за незналице, јер су били у заблуди и нису знали, да је Христ васкрсао у недељу, него су мислили, "савим погрешно" да је васкрсао у четвртак. Али "срећом", њихови духовни потомци који су живели три века касније, "исправили су" ово погрешно учење Христових ученика и савременика, апостола, установивши догму о Христовом васкрсењу у недељу. Иронија је тим већа, што су празновање Васкрса у дан спремања пасхалне вечере, ови учитељи хришћанства из трећег века после Христа, прогласили за остатке јудаизма у хришћанству, само зато што се Васкрс Христов поклапао са слављењем јеврејске Пасхе, а управо је нови обичај празновања Христовог васкрсења у недељу, установљен у другом веку нове ере (у римској Цркви се такав обичај спомиње први пут за владавине епископа Ксисти 120 године н.е.), директна последица регресије хришћанске теологије у старотаветне, јудаистичке оквире.

Било како било, прихватање обичаја празновања Васкрса у недељу од стране Цркава у Малој Азији, означава коначни пораз аутентичног Христовог учења, тзв. Павловог и Јованог хришћанства и победу "јудаистичког" хришћанства са старозаветном теологијом.

На крају овог излагања о времену васкрсења, мора се поставити једно питање које се само намеће, а то је: Ако је Христ васкрсао у четвртак кроз Цркву, шта се онда догодило у недељу, три дана након његовог распећа?

Тада је Марија Магдалена открила апостолима највећу тајну Христовог учења, тајну васкрсења Христовог, али и васкрсења и вечног живота њиховог, као и васкрсења и вечног живота свих будућих чланова Цркве, кроз литургијски уређену Цркву, коју је Христ установио у четвртак, дан пре своје смрти, на тајној пасхалној вечери са својим апостолима, када је ломећи хлеб на једнаке делове, симболично указао на унутрашњу структуру и суштину Цркве.

То је она истина која ће отворити очи апостолима и подсетити их на све Христове речи јер ће тек тада схватити суштину његовог учења, али и она истина која ће их утешити и одагнати бол коју су осећали због Христове смрти, пошто ће тада схватити да Христ није мртав, већ жив, васкрсао, али не уз помоћ натприродне силе Бога -творца, већ тако, што живи кроз њих, тадашње чланове Цркве, јер су они идентични њему(*у онај дан дознаћете да сам ја у оцу својему, и ви у мени и ја у вама- ЈН.14.20*) те да ће и они вечно живети, као и Христ(*јер ја живим и ви ћете живети-ЈН.14.19*), уколико наставе да раде на изграђивању Христове Цркве и на њеном даљем опстајању, пошто ће и они, као и Христ ,вечно живети кроз будуће чланове Цркве.

Зато се ова истина о васкрсењу Христа кроз Цркву коју, у том тренутку, чине његови апостоли, а коју апостолима, три дана након Христове смрти, саопштава Марија Магдалена, у јеванђељу назива Духом Истине и Духом утешитељем:" *И ја ћу умолити оца мојега да вам пошаље другог утешитеља да буде с вама ва вијек, Духа истине којега свет не може примити јер га не види, нити га познаје, а ви га познајете, јер у вама стоји и вама ће бити.*

Још мало и свијет мене неће видети, а ви ћете ме видјети, јер ја живим и ви ћете живети.

У онај дан ви ћете дознати да сам ја у оцу својему, и ви у мени и ја у вама. А ово вам казах док сам с вама. А УТЕШИТЕЉ, ДУХ СВЕТИ, којега ће отац послати у име моје он ће вас научити свему и напоменуће вам све што вам рекох."(Јован.14.17-25)

Ако је жеља људи да служе мотивима љубави и деле све што имају од материјалног иметка са другим члановима Цркве, оно, што се у изворном хришћанству назива Светим Духом, онда се Он у људима буди, призива, управо спознајом тих људи, да ће служењем љубави и поделом свог материјалног богатства са осталим члановима Цркве остварити вечни живот и спасити се смрти, дакле Духом Утешитељом.

Сада је јасно и због чега се, на Литургији, Свети дух(жеља да се служи мотивима љубави) призива управо молитвом, чију подлогу чине цитати из Новог Завета о Духу утешитељу: *"Када дође утешитељ...Онће посведочити о мени...и подсетиће на све што вам рекох...Он ће ме прославити(Јн.15.26, 14.26.,16.14.)*

Истина о васкрсењу кроз Цркву(*Дух утешитељ*) је, дакле, оно што апостоле, али и будуће чланове Цркве, призива, мотивише да служе љубави(*силазак светог духа на чланове Цркве*) и деле међусобно сав свој материјални иметак.

Христ је ове речи о Духу утешитељу и Духу истине изговорио дан пре своје смрти, на тајној пасхалној вечери са својим апостолима, када је, по сведочанству јеванђеља, већ знао да ће пострадали и да ће га Јуда издати, те је био потпуно свестан да је дошло време да ученицима остави својеврсну последњу вољу и да не може више чекати са формирањем Цркве, пошто ће већ исте вечери бити ухапшен , а затим и осуђен на смрт. На тој тајној вечери, Христ најпре својим ученицима саопштава да је издат и да се његов живот завршава, а затим им поново, као последњу жељу заповеда да служе љубави :*" Нову вам заповест дајем да љубите један другога, као што ја вас љубих, да се и ви љубите међу собом. По том ће сви познати да сте моји ученици, ако узимате љубав међу собом."*(Јев.Јов.13.34) Затим им казује да такву духовну оријентацију практично морају потврдити тако што ће све материјално богатство које поседују делити међусобно на једнаке делове, и то симболично показује поделом хлеба и вина свим апостолима подједнако, говорећи : *"Ово је моје тело и ово је моја крв"*, јер таквом поделом материјалног богатства (хлеба и вина) на једнаке делове свим апостолима, он успоставља своју Цркву у том тренутку, Цркву коју чине његови ученици-апостоли, а која је ТЕЛО његово и кроз коју он обезбеђује себи васкрсење и вечни живот.

Међутим апостоли, којима он до тада, још увек није открио највећу тајну хришћанства о васкрсењу кроз Цркву, не схватају

правилно, у том тренутку, да су они, као тадашњи чланови новоуспостављене Цркве, ТЕЛО Христово, већ мисле да Христ говори о хлебу и вину, као о свом телу(таква заблуда влада и данас) , па им није јасно како то њихов учитељ мисли да је хлеб његово тело.

Христ им тада, ипак, не открива тајну васкрсења кроз Цркву, да би им разјаснио да хлеб није његово тело, већ да је то Црква, коју чине они, а која се успоставља када људи међусобно деле сво материјално богатство које поседују, као што су они тада поделили хлеб који су имали на трепези (два века се одржавала пракса Агапеа-поделе хране и новца међу члановима Цркве на крају Литургије, у раној Цркви), већ им саопштава да ће након његове смрти послати њима *"Духа истине"*, *"Духа утешитеља"* који ће их *"научити свему и напоменути о свему што им је рекао"* (Јн.14.26.) и да ће тада схватити на који начин(стварањем заједничког тела кроз Цркву) је он васкрсао кроз њих(*У онај дан ви ћете дознати да сам ја у оцу својему, и ви у мени, и ја у вама*), те да ће и они васкрснути кроз будуће чланове Цркве, као и да ће их то сазнање утешити.

Тај дух истине-утешитељ, била је највећа тајна хришћанства о васкрсењу људи и Христа кроз Цркву, коју је, осим Христа, једино знала Марија Магдалена, а којој је Христ рекао, да ту тајну саопшти његовим ученицима три дана након његове смрти.

Зато је, по канонским јеванђељима, по Марку и Јовану, Марија Магдалена била та личност која апостолима саопштава вест о васкрсењу Исуса Христа(наравно не уз помоћ натприродне силе свемоћног Бога -творца света, већ кроз саме апостоле са којима је Христ постао идентичан након стварања Цркве у време пасхалне, литургијске вечере), и зато Христ ученицима каже на тајној вечери, када им саопштава да ће бити ухваћен и погубљен и када су они због тога постали тужни, да не тугују, јер ако он не оде са овога света, неће до њих доћи

Дух-утешитељ:"Него што вам ово казах жалости напуни се срце ваше. Него вам ја истину говорим: боље је за вас да ја идем, јер ако ја не идем, утешитељ неће доћи к вама, ако ли идем доћи ће к вама."(Јован. 16.6-7)

За разлику од канонских јеванђеља по Марку и Јовану, у којима се само каже да је Марија Магдалена прва саопштила апостолима да је Христ васкрсао, али се експлицитно не говори о томе, да ли Христ васкрсао буквално, физички, уз помоћ натприродне силе, или је Марија тога дана апостолима испричала тајну Христовог верског учења о његовом васкрсењу кроз њих, тако што им он постаје идентичан по грађи личности, тајну за коју им је Христ обећао, да ће је сазнати из устију Марије Магдалене, након његове смрти, а која се у Јовановм јеванђељу назива Дух истине или Дух утешитељ, апокрифно јеванђеље по Марији је много експлицитније, и оно јасно каже, да су ученици , обесхрабрани и уплашени после распећа, тражили од Марије да их охрабри и утеши, тако што ће им рећи шта јој је Исус тајно саопштио, на шта је она пристала и упознала их са највећом тајном Христовог верског учења о васкрсењу Христа кроз Цркву коју су чинили апостоли, а која је формирана на тајној пасхалној вечери Христа и његових апостола , дан пре него је Христ распет на крсту. По сведочанству истог апокрифног јеванђеља апостоли најпре реагују са неповерењем, па Андрија каже:" *Реците шта хоћете о оном што је она казала. Ја бар не верујем да је Спаситељ то рекао. Ова учења су засигурно чудне идеје*", а Петар љутито саопштава: "*Зар је Он заиста разговарао тајно са женом, а не јавно с нама? Хоћемо ли један по један да је слушамо? Да ли је Он њу претпостављао нама?*", али када Марија одговори: "*Петре, брате мој, шта мислиш? Да ли мислиш да сам ја ово сама измислила, или да говорим лажи о Спаситељу?*" и када се Леви укључи у расправу речима: "*Петре, увек си био напрсит. Сада видим да се бориш против*

жене као непријатељ. Ако је Спаситељ њу начинио достојном ко си у ствари ти да је одбацујеш.", апостоли ипак прихватају Маријино учење и охрабрани њеном проповеди о васкрсењу људи кроз литургијски уређену Цркву одлучују да, 50 дана након Христове смрти, формирају у Јерусалиму литургијски уређену Цркву, унутар које, њени чланови, све своје материјално богатство деле међусобно на равне делове, и установљују празновање Христовог васкрсења на дан када је, на тајној пасхалној вечери, створена прва Црква, сачињена од Христа и његових ученика, у четвртак, 14. нисана, дан пре него је Христ распет на крсту, али, касније, скретањем хришћанства у старозаветне религијске идеје, васкрсење Исуса Христа почиње да се слави у недељу, три дана након његове смрти, а такође, укида се подела материјалног иметка међу члановима Цркве.

Из изнетих података произилази још један јасан закључак, да је Марија Магдалена била изузетно блиска Христу и да је он имао велико поверење у њу, чак веће, него у све остале апостоле, јер, и ако је он, читаво време, духовно припремао своје ученике за најважнији задатак који су требали да обаве, да, након Његове смрти, сачине и очувају литургијски уређену људску заједницу-Цркву, једина особа којој је Христ, за живота, открио највећу религијску тајну свог верског учења о начину васкрсења људи кроз Цркву, као и настанак Небеског Царства на земљи када Црква достигне своју пуноту, била је Марија Магдалена.

Имајући ово у виду, можда не треба тако лако одбацити податак, који је изнет у апокрифном Филиповом јеванђељу, откривеном у Наг Хамадију у Египту 1945. године, а које је записано негде око 200 године нове ере, да је Христ имао интимне односе са Маријом Магдаленом, чак, можда, и да му је била законита супруга:" *А дружбеница Спаситеља је Марија Магдалена. Христ ју је волео више од својих апостола и*

често ју је љубио у уста. Остали апостоли су били увређени тиме и изразили су своје неодобравње. Рекоше му: Зашто њу волиш више него све нас."

Наравно, како је на Никејском Васељенском Сабору прихваћена догма о Христу као о оваплоћеном Богу -творцу света, те спасењу људи од смрти кроз бесмртно Христово тело, свако јеванђеље или верски спис који је говорио да Христ није оваплоћени Бог-творац света, већ обичан човек који служи мотивима љубави и на тај начин подривао званично прихваћену теологију спасења људи од смрти(ако Христ није оваплоћени Бог-творац света, онда се ни људи не могу спасти смрти причешћем и постајањем дела Христовог бесмртног тела), морао је бити одбачен као лажан и нетачан и проглашен апокрифним, па је то био случај и са свим ранохришћанским списима који су казивали о интимној вези Христа и Марије Магдалене, а поготово оних који су упућивали на евентуалну брачну везу између њих. Тако су, Филипово јеванђеље, али и сва остала јеванђеља сличне садржине, одбачена као апокрифна на Саборима у Лаодикеји 363. године и у Хипону, у Северној Африци, 393 године, када је утврђиван Канон Новог Завета, дакле, након Никејског Сабора који је одржан 325 године и када је утврђена догма о оваплоћењу Бога-творца у телу Христовом, односно, да је Христ Син Бога који је створио свет, чак и сам Бог, творац света.

Христов, евентуални, брак са Маријом Магдаленом никако се није уклапао са догматском причом "јудаистичког" хришћанства о постојању Бога, творца света и Његовом оваплоћењу у телу Христовом, јер би, онда, свемоћни Бог, творац света имао интимне односе са обичном женом и чак, постојала могућност, ако му она роди децу, да та деца, онда, представљају неке полубогове, што јако наликује многобоштву Рима и старе Грчке.

Са друге стране, Христ, који има жену, па чак и децу, апсолутно се уклапа у верско учење "Павловог" хришћанства, јер оно не

говори о Богу, као бићу које је створило свет, већ о Богу, као човеку који служи љубави, и то тако, што је члан људске заједнице, унутар које сви њени чланови међусобно деле своје материјално богатство, а једине две такве заједнице су породица и Црква.

Апсолутно је нормално ,следећи логику "Павловог"хришћанства, да је Христ члан и Цркве, али и обичне породице, да има сопствену породицу, јер је и породица Црква, али и тело Христово, о чему недвосмислено говори апостол Павле у својој посланици Ефесцима 5.31:" *Тога ради оставиће човек оца својег и мајку своју и прилепиће се жени својој и биће двоје једно тело. Тајна је ово велика, а ја говорим за Христа и за Цркву.*

(...)